012| Ὁ ἄνθρωπος ἀπεμακρύνθη τοῦ κυρίου προορισμοῦ του καὶ ἐλησμόνησε τὸν Θεόν του.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/012-ὁ-ἄνθρωπος-ἀπεμακρύνθη-τοῦ-κυρίο/

Ἐλησμόνησεν ὅτι ἐν ἑαυτῷ ἐνέκλειε τὴν Ἀθάνατον Ὑπόστασιν τοῦ Πνεύματός Του, ἥτις οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν φθαρτὴν ὕλην, τὴν ὁποίαν ἀπλούστατα ἐμψυχώνει.

Παρεῖδεν ἐν τῇ ὑποδουλώσει αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ καὶ ἐν τῇ λατρείᾳ της, τὰς Ὑπερτάτας αὐτοῦ Πνευματικὰς ἰδιότητας, τὰς ὁποίας ἄφησε νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. **Ἀπὸ μέγας τοῦ κόσμου Ἱεροφάντης καὶ τῶν Ἀποκρυφιστικῶν Ἀρχῶν καὶ Νόμων Ἑρμηνευτής, κατέστη ἀκόλουθος τῶν ζωωδεστέρων ἐνστίκτων.** Ὑποκατέστησεν ἐν ἑαυτῷ τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ ἄγρια ἔνστικτα τοῦ σωματικοῦ του ὀργανισμοῦ καὶ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὰς ψυχικάς του δυνάμεις νὰ καλλιεργηθῶσι καὶ ἀποκατασταθῶσιν ἐν ἑαυτῷ μεθ’ ὅλην τὴν δυναμικὴν ἐνέργειάν των.

Ἔκοψε τὰς πτέρυγας τῶν Πνευματικῶν του ἐξάρσεων, τῶν ἀνυψουσῶν αὐτὸν μέχρι τοῦ Θρόνου τοῦ Θείου, διότι ἠθέλησε νὰ βαδίσῃ διὰ τῶν ποδῶν του, μὴ ἀποσπώμενος ὑπεράνω τοῦ γηΐνου ἐδάφους, τὸ ὁποῖον ἐπίστευσεν ὅτι εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς τόπος τῆς διαμονῆς καὶ ἐξελίξεως του.

Ἀνέτρεψεν ἐκ βάθρων τὰς παραδόσεις, **τὰς ὁποίας Ἐνθέως ἐνεστερνίσθη, ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς διαισθήσεώς του ὑπὸ τοῦ Θείου,** τὸ ὁποῖον πρὸς αὐτὸν ἀπεκαλύφθη καὶ ἀνήγειρεν ἀντ’ αὐτῶν τὴν σκέψιν τῶν ὑλικῶν ἐντυπώσεών του. Ἐπεδόθη μόνος του εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ὑλικῶν μέσων, ἐθέσπισε νόμους ἐξασφαλίζοντας τὴν προάσπισιν παντὸς αὐτοῦ ὑλικοῦ συμφέροντος καταπατουμένου ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἐνετρύφησεν εἰς πᾶσαν ἡδονιστικὴν ἀπόλαυσιν καὶ παρεῖδε τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματός του, τῶν ψυχικῶν του ἰδιοτήτων, τῆς ψυχικῆς του γαλήνης.

Ἤλπισεν ὅτι διὰ τῆς ἐπαυξήσεως τῶν ὑλικῶν μέσων τῆς διατροφῆς καὶ συντηρήσεώς του ὅτι θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν γαλήνην τῆς διασαλευθείσης ψυχῆς του καὶ δὲν ἐγνώριζεν ἢ ἐσκέφθη ὁ δυστυχὴς ὅτι ἐπαυξανομένων τῶν ἀναγκῶν του θὰ ἐπηύξανον ἐπίσης καὶ αἱ σωματικαί ἀπαιτήσεις του, ἄνευ τῆς ἐπαρκοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὁποίων θὰ καθίστατο αἰωνίως δυστυχής.

Ἂν καὶ ἀπεμακρύνθη ὅμως τοῦ ΘΕΟΥ του, ἂν καὶ ἐλησμόνησε Αὐτόν, ἐν τούτοις ὅμως Οὗτος δὲν τὸν ἐλησμόνησεν. Ἐν τῇ δυστυχίᾳ τοῦ βίου του καὶ τῶν ἀναγκῶν του, ἐν μέσῳ τῆς ἐπαυξανούσης αὐτοῦ δυστυχίας, **τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας** δὲν ἔπαυσε νὰ τῷ ἀποκαλύπτεται διαφοροτρόπως, νὰ τοῦ ὑποδεικνύῃ τὰ μέσα τῆς ἀνανήψεώς του, νὰ τοῦ ἐπουλώνῃ τὰς πληγάς του, νὰ τοῦ ὑποδεικνύῃ τὸν τρόπον δι’ οὗ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του, τὴν δυνατὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Θεὸς ὡμίλησε πάντοτε εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν εἰσηκούσθη. Ὡμίλησεν εἰς τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως ἐξελιγμένων πνευμάτων, ὡμίλησεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους διὰ τοῦ στόματος τῶν Προφητῶν, ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ Ἕλληνας ἐν τῇ τελέσει τῶν μυστηρίων Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου, διῆλθε διὰ μέσου τῶν τελετῶν τῶν μαγικῶν συναθροίσεων τῶν Ἀσσυρίων, Χαλδαίων, Βαβυλωνίων καὶ Περσῶν καὶ τέλος **Ἐνεσαρκώθη ὁ Ἴδιος ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ καταδείξῃ εἰς τὸν ἄνθρώπον ὅτι ὁ ἐπὶ γῆς προορισμός του ἔχει τὴν ἀρχήν του ἐκ Θεοῦ.** Ὁ θάνατος δὲν εἶναι παρὰ μία ἀναγκαία μετάστασις τῆς ψυχῆς εἰς ὑψηλοτέρους κόσμους, μὴ ἔχοντας σχέσιν μὲ τὴν ὑλικὴν τοῦ σώματος ἐντρύφησιν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ μόνον ὅλος ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου περιωρίσθη. Ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅτι ὀφείλει νὰ ὑπομένῃ τὰς ταλαιπωρείας, τὸν κάματον, τὴν καταπολέμησιν τῆς Ἀληθείας, ἥτις τῷ ἀποκαλύπτεται **καὶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας δὲν πρέπει οὐδέποτε νὰ δειλιᾷ, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ βασανισθῇ ἢ νὰ ὑποστῇ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον.**

Ἐδίδαξεν ἐπίσης εἰς αὐτὸν ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ καὶ νὰ μὴ δειλιᾷ πρὸ τῶν ἐπιβουλῶν τῶν ἰσχυροτέρων, οἵτινες διὰ τὴν παγίωσιν τῶν ὑλιστικῶν συμφερόντων των, τὰ ὁποῖα κλονίζονται ἐκ τῶν νέων ἰδεῶν, ἐπιζητοῦν πολλάκις νὰ τῷ ἐπιβληθῶσιν ἀποκτείνοντές των. Ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἀνθρωπον νὰ σέβηται τοὺς ἄλλους καὶ τὴν γνώμην τῶν ἀντιπάλων του, ἐφ’ ὅσον στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἀληθείας καὶ μὴ θέλει διὰ τῆς βίας νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἀρχάς του, **διότι πάντοτε ἡ βία καὶ ἂν ἐπὶ στιγμὴν ἐπικρατήσῃ, θὰ καταρριφθῇ ἐν τέλει ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς δυνάμεων.**

Περιέβαλε τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς στοργῆς ἐκείνης, μεθ’ ἧς ἡ καλὴ μήτηρ περιβάλλει τὰ τέκνα της, **καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτὸν ἐκτὸς τῆς Ζωῆς Του καὶ αὐτὸ τὸ Σῶμα Του, τὸ ὁποῖον προσέφερεν ὡς ἐξιλαστήριον μέσον μεταξὺ τῆς Στοργῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγνωμοσύνης τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀναλγησίας, διὰ νὰ μεταβάλῃ αὐτὸν εἰς Βωμὸν Θείας Μυσταγωγίας καὶ Θεοφόρου Σκηνώματος.**

Ὡμίλησε εἰς τὸν ἀνθρωπον τὴν **Ἀλήθειαν,** τὴν ὁποίαν περιέβαλλεν δι’ ἀλληγοριῶν, ὅπως καταδείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν κατάπτωσιν ἣν ὑπέστη τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, μὴ ἀντιλαμβανόμενον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐν ταῖς ἀλληγορίαις τῶν πνευματικῶν παραστάσεων τοῦ

κόσμου, ἐξ οὗ προῆλθεν, ἐξεικονίζοντο.

Ἐνέβαλεν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀκολούθων Του τὴν ὀλιγοπιστίαν, **ἵνα ἡ Ἀλήθεια ἐκπληρουμένη καταστῇ καταφανεστέρα.** Ὥπλισε μὲ τῆς προδοσίας τὸ δηλητηριῶδες φίλημα τὰ χείλη τοῦ μαθητοῦ Του, **διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατέπεσεν τόσον ὥστε καὶ ἐν μέσῳ τοῦ Φωτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ τυφλώττῃ καὶ νά ἐκλαμβάνῃ τὰς Ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου ὡς ἀδιαπέραστον ἀχλὺν σκότους.**

Ἐταπεινώθη μέχρι τῶν κατωτάτων βαθμίδων τῆς γηΐνης καὶ ὑλικῆς καταπτώσεως, γεννηθεὶς ἐν μέσῳ τῆς φάτνης ἀλόγων, ἐν μέσῳ τῆς κόπρου τῶν ζώων, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι **ἡ Καταγωγὴ τοῦ Πνεύματος δὲν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ λαμπροτέρου ὑλικοῦ περιβάλλοντος.**

Ἔλαβε μεθ' Ἑαυτοῦ τοὺς ἁλιεῖς, τοὺς ὁποίους κατέστησεν ἁλιεῖς ἀνθρώπων. Ἐξέλεξε τοὺς ταπεινοὺς ἐργάτας τοῦ Πνεύματος διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς καλλιεργητὰς τῆς Σοφίας. Ἐγκατέλειψε τὸν Πατρικὸν Οἶκον καὶ τὴν Φιλόστοργον Μητέρα, **διὰ νὰ καταδείξῃ εἰς τὸν ἄ νθρωπον ὅτι ὁ ἐπίγειος οἶκος του καὶ τὰ σωματικά του αἰσθήματα οὐδεμίαν ἀξίαν καὶ σχέσιν ἔχουσι μὲ τὸν Οἶκον καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς Θείας Καταγωγῆς του.**

Ἐνεποτίσθη μὲ τὴν ἀγνωμοσύνην ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐκραύγαζον ὑπὲρ Αὐτοῦ, **διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος φυσικῶς ἀπαρνεῖται συνήθως, ἂν ὄχι πάντοτε, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρὸ μιᾶς ὥρας ἐπρέσβευεν.**

Ἐγκατέλειψε τὸ Θεῖον Του Ἐνδιαίτημα, ἡ Ὑψίστη Κορυφὴ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἔ κλινε τὴν Κεφαλὴν καὶ ἐταπεινώθη κάτωθεν τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους, διὰ νὰ ἀνυψώσῃ τοῦτο μέχρι τῆς Κορυφῆς Του καὶ ἀπὸ κτῆνος ἔχον ἀνθρωπίνην μορφήν, νὰ καταστήσῃ τοῦτο Θεάνθρωπον.

Ἐνεκολπώθη πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου, ἀναγνωρίσας αὐτὰ ὡς Ἀληθείας καὶ ἐπιζητήσας διὰ τῆς Διδαχῆς Του τὴν συμπλήρωσιν αὐτῶν, διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅτι καὶ οἱ νόμοι, οὓς τὸ πνεῦμα του ἐθέσπισεν εἶναι νόμοι προερχόμενοι ἐκ τῆς Θείας Ἐμπνεύσεως, **ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς κατοικεῖ ἐν αὐτῷ καὶ ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μέρος τῆς Θείας Κληρονομίας, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὀφείλει νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐν ἑαυτῷ.**

28/10/1925